

stemte Fordømmelsesdom over nogle af vore Institutioner, deriblandt Kjøbenhavns Universitet, at dette blot skulde være en Examinationsanstalt, og han beraabte sig i denne Henseende paa en Ytring, der skulde være falden fra et Medlem af Universitetet. Jeg veed ikke, til hvem han dermed har sigtet, eller i hvilken Forbindelse den paa-gjældende Ytring er bleven brugt, men jeg tør nok sige, at den ikke er bleven brugt i en saadan almindelig Udtalelse som den, det ærede Medlem kom frem med. Jeg tror ogsaa, at den indeholder en saa fuldstændig grundløs, let og løs Paastand, at det virkelig er høist beklageligt, at den kan udtales her i Folkethinget. Universitetet, det danske Universitet, staar saa høit i den almindelige Videnskabelighed, at der snarere var Grund for den, der elsker sit Fædreland, til at glæde sig over, at et saa lille Land kan vedligeholde en Institution, der i saa mange Henseender gjør Landet Ære. Naar vi se hen til de Mænd, der virke ved Universitetet, er der blandt dem ikke saa, der have europæisk Navnkundighed, og naar dette lille Land nævnes med saa megen Ætelse rundt om i Europa, er det ved Siden af andre Ting ogsaa den, at Kunst og Videnskab her paa en saa fremtrædende Maade have kunnet hævede sig, der har bidraget dertil. Jeg tør paastaa, at Enhver, der kender Universitetets Virksomhed, vil kunne bevidne, at der er en almindelig grundig og ærlig videnskabelig Stræben i de forskellige Fakulteter. Jeg kan ikke her nærmere gaa ind herpaa; men jeg har troet, at dette burde siges, for at ikke en saadan Ytring som den omtalte, skal gaa ud i Folket og hos Mange, som ikke have haft Leilighed til at gjøre sig bekendte med Sagen, finde Gjensklang. Jeg indrømmer, og dette er Noget, vi Alle vide, at denne Institution som saa mange andre har sine Mangler, og at der mulig ogsaa med Hensyn til det, som det ærede Medlem nærmest har tænkt paa, nemlig hele Indretningen af Examinationsvesenet, er og berettiget kan være forskellige Meninger; men der er meget stor Forskjel paa at sige, at der ved en enkelt og ingenlunde den mest fremtrædende Side kan være Mangler, som man maa ønske hevede, og paa den anden Side at haane en hel stor Institution; derimod tror jeg, at der bør neblægges en bestemt Indsigelse. — Det ærede Medlem omtalte fremdeles andre Ting, der tidligere have været Gjensstand for Debat her i Thinget. I en enkelt Sag har det ærede Medlem ikke været heldig, og jeg kan ikke fortenke ham i, at han der gjentager og fastholder sin Anskuelse. Vi Andre fastholde vor Anskuelse og ere glade ved, at det ikke lykkedes det ærede Medlem forrige Aar at sætte sin efter vor Formening feilagtige Anskuelse igjennem. Naar det ærede Medlem paastod, at Cleverne fra Friseminarierne ere langt bedre og selvstændigere end Cleverne fra Statsseminarierne, saa er dette en Paastand, som jeg anser for fuldstændig ugrundet. Ogsaa jeg har haft Leilig-

hed til at lære dem at kende, og ligesaa vist som jeg skal indrømme, at der fra Friseminarierne udgaar mange fortrinlige og velbegavede unge Mænd, der ere vel skiftede til at gaa ud i Livet, ligesaa vist vil jeg paastaa, at det ikke er med Hensyn til Selvstændighed, at de have noget Fortrin fremfor de Andre, og det vilde ogsaa være besynderligt, om de, der have haft Leilighed til i længere Tid at nyde Undervisning og derved have været bedre i Stand til at fordybe Undervisningen og saaledes ogsaa til at kunne giengive den, skulde være mindre selvstændige end de, hvis Undervisning i Almindelighed er beregnet paa en kortere Tid. Naar det ærede Medlem vil sige, at den Methode, der skulde herske ved Friseminarierne, skulde fremkalde større Selvstændighed, saa kan jeg anføre Exempler paa, at der tværtimod derved fremkaldes Uselvstændighed, at der paatrykkes Friseminarierelevne et saadant Uselvstændighedspræg, at man fuldstændig kan mærke, fra hvilken Anstalt de ere udgaaede. Det var disse Bemærkninger, jeg først havde tænkt paa at fremføre, men det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) er ogsaa fremkommet med Ytringer, som jeg ikke et Dieblit vil lade staa uimodtagne. Det er hans hele Betragtning af Forholdet mellem Folkethinget og Landsthinget, jeg her har for Die. Det er ikke her Stedet til at gaa ind paa en længere Debat herom, men jeg erkjender ikke Rigtigheden af hans Paastand om, at Folkethinget indtager en saadan privilegeret Stilling, som han vil hævede for det. Det er faktisk, at da Grundloven blev givet os, var det ikke Meningen at lægge hele Magten i den store Masses Hænder. Historien har til alle Tider vist, at dermed er der forbundet store Fare. Men medens man paa den ene Side vilde indrømme Folket en stor og væsentlig Andel i hele Statsstyrelsen, vilde man paa den anden Side sikkre sig mod de Fare, som derigjennem let kunde fremkomme, og man indrettede derfor Landsthinget som en Modvægt mod Folkethinget. Den vilige og heldige Udsvikling af Samfundsforholdene vil netop bero paa, at man fra begge Sider viser Resignation og den Erkjendelse, at den Forsætning, som er gjældende, først paa denne Grundvold kan medføre, at der virkelig opnaas en sund og sundig Fremskriden. Naar den ene Part vil gjøre sin Mening ensidig gjældende, er det først, at Konflikter fremkomme, og saa gaar man en Tilstand imøde, der ikke er heldig. Det er min Paastand, at dette har Landsthinget ikke gjort (Stemmer: Jo!) Ja, det benægter jeg; Landsthinget har i alt Fald ikke gjort det i højere Grad end Folkethinget. Der kan være Feil paa begge Sider, men jeg tror, at Historien og en upartist Betragtning ville vise, at Landsthinget mange Gange har givet efter, hvor det maaste efter sin Tilbøielighed hellere vilde have sagt Nei. Ja, det ærede Medlem (Høgsbro) smiler; det glæder mig. Det ærede Medlems Mening i den Henseende er saa vel kendt, at naar